

Україна

Юрій Федькович

Україно, Запороже, годі вас забути,
Ах, бо мило тамки жити, мило тамки бути,
Де ті трави шовковії славні степи криють,
Де ся квіти поза квіти в зимних росах миють,
Де стада ржуть, де соколи, де вірли співають,
З буйним вітром у заліжку козаки літають.

Хто ж то може знов забути могили, кургани,
Де козацтво українське, славні отамани
Свою славу сном провадять, славов серце гріють,
А ті думи богатирські так-то гарно піють,
Що аж тут ся відзивають, що аж тут їх чути, —
Україно, Запороже, можна вас забути?

Онде грає жвавий хлопець у торбан весело;
Онде дівча йде по воду, думку йкусь завело;
Там сопілка приграває, ніби соловіє,
Що там в гаю калиновім піє все та піє;
А там бджілка злотокрила думно си співає,
Обмучилась медівницев, ледве що вертає.

Он колишесь тихий Дніпер: вечір — він дрімає,
А по синій его фалі човенце плаває,
В ньо си сіло гарне дівча, красне, як малина,
А хороший кермаченько ляг їй на коліна,

Обзирає сороківці, що в коралі в'яжуть,
А потому, а потому... Далі вже не скажу;
А хоть рад би-м і сказати, але наші милі
Вже пропали в синій мряці, що Дніпер укрила.

Далі видко білий хутор, пасіки, ставочок,
Знов байрак там яворовий, вишневий садочок,
А в садочку мила хатка; тамки на порозі
Сіло дівча русокосе — ах, які ж там нозі! —
Та й іголков тонесеньков шиє в хустку квіти:
"Де ти бавиш, біловусе, де, мій ясний світе?"

Тихо, тихо, любе дівча, — видиш он сокола?
А дівчина — чорні очі — глипла доокола:
"То не сокіл, то мій милий вороним літає!"
Та й схопилась красавичка, ліску відчиняє.
А сокіл вже на подвір'ї, дівчину любить;
Вна го хоче посварити — годі, бо цілує.

Глянь там далі на прикмету: думаш, там соколи!
Ні, там славні чумаченьки возя з Криму соли.
От, дивися, вже і стали, вже й воли пустили,
Вже і ватра запалена, вже ся розложили.
Той готує сити кашу, ті вози знов мажуть,
Хлопці шумки заспівали, старші казку кажуть.

Далі, далі — онде небо багром рум'яніє;
Слухай добре, як-то мило десь дзвіночок піє
То в тій церкві там, за лісом, з дев'ятьма
верхами —
Всі покриті срібнов бляхов, злотними хрестами,-
А священик-старець ходить по святій контині,
Молить слави Запорожу, щастя Україні.